

LUONTOKOODI

Helvetti

S. Haaveniemi

S. Haaveniemi

Luontokoodi

Helvetti

© 2025 S. Haaveniemi

Kannen suunnittelu: S. Haaveniemi

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9533-0

Omistettu jokaiselle, joka on joskus miettinyt, onko missään mitään järkeä.

Aluksi:

Kirjoittaessani tätä tarinaa etsin merkitystä. Jokaisella meistä on oma helvettinsä, joka voi olla särkyneen perheen muisto, riittämättömyyden tunne tai se hiljainen ääni, joka kuiskaa, ettei mikään riitä.

Silti uskon, että kaiken keskellä on aina toivoa. Metsä, joka puhuu meille, muistuttaa jokaisen varjon syntyvän valosta.

Tämä kirja on minun yritykseni katsoa varjoihin ja löytää niistä jotakin, mikä kantaa eteenpäin. Toivon, että se antaa sinullekin rohkeuden pysähtyä omien kysymystesi äärelle. Merkitys on kuljettu matka ja se, mitä siitä opimme.

Ja niille, jotka ovat kirjan nimestä tulkinneet teoksen kirjoittajan suhteen luontoon väärin: pidän luonnosta ja kunnioitan varsinkin metsän olentoja. Mutta myös pelkään sitä suurta voimaa, joka luonnossa lymyilee.

S. Haaveniemi

Osa yksi

Yksi

Oli keväinen alkuiltä. Aurinko paistoi vielä kirkkaana taivaalla. Elettiin niitä päiviä, jotka olivat kuin lupaus kesän alkamisesta. Siitä lyhyestä lämpimän ajasta, joka oli lääketä jokaiselle talven alakulon näivettämälle sielulle.

Näin koki myös Sijasaaren Kimpulan koulun pihassa autonsa rattia kääntävä Jarkko, jota nauratti. Hänen vanhempi tyttärensä oli kirjoittanut äidinkielen tunnilla tarinan, jossa isä ja äiti kuolevat ja tytär päätyy öljysheikin vaimoksi, joka saa elää erillään “tyhmästä suvustaan”. Jarkko oli varma, että hänen yhdeksänvuotias lapsensa oli kirjoittanut tarinan vain saadakseen vanhempiensa ja opettajan huomion, kun ei ollut saanut älypuhelinta. Hänen kahdella ystävällään jo oli laitteet.

Mirkan luokanopettaja oli huolissaan siitä, oliko kotona kaikki hyvin. Hänen mielestään pieni ihmisyksilö ei saisi kirjoittaa kuolemaa sisältäviä tekstejä.

Jarkko näki nyt autosta nousevan Anskun ja Timon. Anskulla oli yllään kukkamekko ja farkkutakki. Hän näytti Jarkon mielestä hyvältä, kuten aina. Hänen pitkät vaaleat hiuksensa ja utuisen kauniit silmänsä saivat Jarkon tuntemaan kaipausta.

Timolla oli lyhyet tummat hiukset. Hän oli komea ja pitkä mies. Hän edusti sitä ihmistyyppiä, jota Jarkko ei voinut sietää. Hän oli olevinaan jonkinlainen luontoihminen, mutta Jarkon mielestä vain tyyliltään. Jarkko näki Timon pelkkänä teeskentelijänä, joka pyrki antamaan itsestään nuorekkaan ja pakotetun rennon vaikutelman. Se hänestä Jarkon mielestä paistoi läpi, jokin jatkuva ja

pakonomainen tarve antaa itsestään jokin vaikutelma. Jarkko oli jonkin aikaa sitten huvittanut itseään mielessään ajatuksella, että Timolla oli jokin kamala salaisuus, joka teki hänestä teeskentelijän.

Jarkko nousi autosta.

“Sieltähän se kuollut mies jo saapuukin”, huudahti Timo. “Joo! Toi sun akkasi näyttää ruumiiksi ihan nätiltä”, vastasi Jarkko.

Ansku esitti suuttunutta ja sanoi: “Te miehet olette juuri se syy, miksi pikkutyöt kirjoittavat kamalia juttuja ja toivovat vanhempiansa olevan kuolleita. Te olette se syy, minkä takia täällä maan päällä on asiat päin helvettiä.”

“Tiedetään”, sanoi Jarkko leikkimielisen uhmakkaasti.

“Sori hani”, lepytteli Timo tavalla, joka oli Jarkon mielestä jotenkin typerää ja teennäistä.

Jarkko, Ansku ja Timo seisoivat nyt yhdessä parillekymmenelle lapselle tarkoitetun luokkahuoneen ovella, joka oli auki. Luokan seinillä näkyi piirustuksia. Oli kulma-aurinkoja ja kuvia menopeleistä sekä onnellisista perheistä. Kaikkia kolmea hymyilytti, ja Jarkosta tuntuikin siltä, että he olivat joutuneet jälki-istuntoon, mutta parikymmentä vuotta liian myöhään.

“Tervetuloa vaan peremmälle”, sanoi Mirkan luokanopettaja, Siiri, joka istui työpöytänsä takana.

Siiri oli kolmekymppinen, vaaleahiuksinen nainen. Hän edusti sitä jämäkkää tyyppiä, jolle ei tehnyt mieli veistellä vitsejä. Siiri aloitti menemällä suoraan asiaan. “Niin, ymmärrättehän, että tällaisia vanhempien kuolemaa käsitteleviä tekstejä kirjoittavat lapset ovat usein

Metsä kuiskaa. Uhrilehto kutsuu.

Kun Jarkko astuu polulle, hän ei löydä vain
hämärää metsää - hän löytää omat varjonsa.
Jokainen askel vie syvemmälle näkyihin, joissa
todellisuus ja yliluonnollinen kietoutuvat
toisiinsa.

Luontokoodi: Helvetti on matka särkyneen
perheen arjesta hengelliseen rajatilaan, jossa
ihminen joutuu kysymään: onko helvetti paikka
vai osa sielua?

BoD

